

слѣдъ обѣдъ се готвѣха всички да я посрѣщнатъ и прѣкаратъ весело и по християнски. Въ сѣбота вечеръ дѣдо Генко се бръснѣше — самъ, разбира се. Сега имаше и нѣкаква госбица. Въ недѣля сутринъ рано измие се, облѣче се, земе съ себе 1—2 по-възрастни внучета, сѣщо измити и прѣмѣнени и — хайде въ черкова. Послѣ дойдатъ баба Генковица, снахата и други дѣца. Слушаше съ най-голѣмо внимание старецътъ служба, апостолъ и евангелие и често и нѣкой дамаскинъ. Пустне черкова, върне се вжщи и донесе коливо, семидъ или мекички на дѣчурлигата. Тѣ го начовалятъ; той ги умири, раздаде имъ донесеното и всѣко помилва и благослови. Сега се събератъ всички домашни, почерпятъ се ракийка, кафенце, а по нѣкога — и сладко. По всичко личи, че днесъ е празникъ: и кѣщата пометена, измазана, накинена, и стопанитѣ прѣмѣнени. Всичко хубаво, всичко весело!.. Отхвърлилъ сега на страна всѣко житейское попечение — старецътъ въ недѣля никаква работа не залавяше — той се неизказано радваше, като дѣте, и се усѣшане напълно щастливъ всрѣдъ тая компания и въ тоя день. Често прочиташе нѣщо и изъ Софроние то. Понѣкога въздъхнѣше и рече:

— Господи, Господи, какво си хубаво направилъ: шесть дена се лута човѣкъ нагорѣ-надолѣ, мѣчи се, а единъ день си опрѣдѣлилъ да си почине и за тебе да си спомни. За всичко си опрѣдѣлилъ врѣмето. Колко е хубава нашата християния!..

Понѣкога до обѣдъ домашнитѣ се заливатъ съ кѣщни работи и съ обѣда, а дѣдо Генко земе съ себе нѣкое внуче и отиде, та посѣти дѣщеритѣ, или други роднини. И тамъ го заобиколятъ дѣца, роякъ, съ звънливи гласове и пѣргави като козлета: „Дѣдо, дѣдо!“... И тамъ сѣщата весела сцена като у дома. „Да сте живи, да сте живи, да ви ядатъ бѣлхи! говори той, пакъ хване едно за бузица, друго за гушка а трето поглади по меката косица, па извади изъ пазва сантрачлията кърпа и всѣкому даде по нѣщичко: стафидки, похутецъ, шекеръ, ако ли пѣкъ е лѣтно врѣме, — нѣкоя ябълчица, или крушка, или нѣкой другъ плодъ. Видѣли ли